

ئەو شتانەى

كە پيويسته

سه بارهت به

خوا

بیزانین

مافی به ته‌واوی پارێزراوه :

©2008, Baptist Bible Hour Inc.

ته‌واو ئایه‌ته‌کان له «کتیبه‌ پیرۆز» وه‌رگێراوی «هزاره‌ نو» وه‌رگێردراوه‌.

کتیبه‌ پیرۆز، کوردی سۆرانی ستانده‌ر

ئەمپۇرۇ زۆرۈپكە لە خەلك دەلەين كە پروايان بە خواي گەورە ھەيە، بەلام لە راستيدا پرواي ئەوان بە خوا، بەشەيكى زۆر بەربلاو لە بىر و پروا، لە خۇي دەگرەيت. زۆرۈپكە دەلەين: «من پروام بە تاكەيكى بەھەيز و مەزن ھەيە، بەلام ناتوانم بانتر لەو بە بىر بەكەمەوہ.» ھىندەيك دەلەين: «من پروام بە خوا ھەيە» بەلام وا بىر دەكەنەوہ كە ھەر كەس خاوەن ھەر ئايىنەك بەت، ئەو بە پرواي بە يەك خوا ھەيە.

ھىندەيكى تر دەلەين: «من پروام بە خواي سۆز و خۇشەويستىيە» بەلام باوہر بەوہ ناكەن كە خواكەسەيك سزا بەدات. ھىندەيكەش وەك فەرعەونن كە كاتەيك موسا لە بەرەبەريدا راوہستا و لە لاين خواوہ داواي لى كەرد و گوتى: «ئەين بەدە كە گەلى من پەرن!» فەرعەون گوتى: «خوا كەيە كە پەيوستە پەپەروى لى بەكەم؟» پروانگەيەك كە ئەو پەرو پەوتە باو ئەو ھەيە كە دەلەين، «من بەم شەوازەي كە خۇم دەمەھەويەت، ژيان بەسەر دەبەم و كەس بۇي نەيە كە من داوہري بەكات.»

سپاس بۇ خواكە كەسانەيكەش ھەن كە ئامادەن سەبەرەت بە خوا بزەنن، بەلام بەداخوہ ھەچ كات راستىيەكانيان بە دروستى پەي نەشان نەدراوہ. ھىوادارم كە ئىوہ لەو كەسانە بن، چونكە دەمەھەويەت سەبەرەت بە شتانەيك كە بۇ ناسىنى خواي گەورە پەيوستە، قسە بەكەم. سەرەتا پەيوستە بزەنن كە تەنيا يەك خواي راستەقىنە ھەيە.

تاکه خوابه کی راسته قینه ههیه

خوا له به دیهیناندا ئاشکرا بووه

خوا خووی له به دیهیناندا ئاشکرا کردووه. زه بووره کان ۱۹ ئایه تی ۱ ده فهرمویت: «ئاسمان باسی خوا ده کات، گه ردوون کاره کانی دهستی راده گه یه نیت.» ئەو راستیه ی که خوا به دیهینه ره، له کرده وه کانیدا دیاره. ئاسمانه کان ئاماژه به مه زناهی خوا ده که ن.

هیچ کهس ناتوانیت بروانیته ئاسمان و ئەستیره کان و مانگ و خوور بینیت و سه باره ت به راستی جم و جولی ته نه کانی ئاسمانی بزانیته، به لام به و راستیه نه گات که ده بی که سیک هه بیته که ته وای ئه وانه گه لاله و دیزاین بکات و بینات و به دی بینیت. ئەو ته نانه ی ئاسمان به هه لکه وته به دی نه هاتوون، به لکو به هووی ئه وه ی که خوا به دیهینه ره، به دی هاتوون.

ئیمه ئەو بنه مایه به شیوازیکی زور پروون له به شی یه که می رومیاندا ده بینین.

«له ئاسمانه وه تووره یی خودا له دژی هه موو خوانه ناسی و خرابه کارییه کی خه لک دهرده که ویت، ئه وانه ی که به خرابه کانیا ن راستی داده پووشن، له بهر ئه وه ی زانینی خودا تییاندا دیاره، له بهر ئه وه ی خودا بووی دهرخستوون. له بهر ئه وه ی سیغه ته نه بینراوه کانی خودا، توانا هه تاهه تایی و خودایه تیه که ی، له به دیهینانی جیهانه وه به هووی دروستکراوان درکیان پی کراوه و به پروونی بینراون، بویه بی بیانوون.» (رؤما ۱: ۱۸-۲۰)

که سانیک که «به گنده ژه یی خویمان راستیه کان سه رکوت ده که ن» هه ول

ده‌دهن که پیش به راستییه کان بگرن. ئەوێ خواستیگ نیه که له پرووی زانستی سه‌لمیندرا بیٔت، به‌لکو ته‌نیا خواستیگه که ده‌یان‌ه‌وێت خۆی گه‌وره له‌ گۆره‌پانی بوونه‌وه‌ردا وه‌لانی‌ن و هه‌موو جووره به‌رپرسیاره‌تی تاکیتیان له‌ ئاست خوا هه‌لگر نه‌وه. به‌لام که‌لامی خۆی گه‌وره ده‌فه‌رموێت که هه‌یز و ده‌سه‌لاتی ئەو (هه‌یزی هه‌تاهه‌تایی و خواوه‌ندی ئەو) به‌روونی له‌ بوونه‌وه‌ردا دیاره، تاکوو بو هه‌ر که‌سیگ که ئەو شایه‌تییه ره‌د ده‌کاته‌وه، هه‌یج بیانوو یه‌ کی نه‌بیٔت.

خوا له‌ که‌لامه‌ که‌یدا ئاشکرا بووه

جاریکی‌تر له‌ زه‌بووره‌کان ۱۹ به‌و راستییه‌ ده‌گه‌ین که خۆی گه‌وره نه‌ک ته‌نیا له‌ به‌دیه‌نیانی چه‌رز و ئاسمانه‌کاندا خۆی ئاشکرا کردووه، به‌لکو له‌ که‌لامه‌ که‌شیدا دیار که‌وتووه.

«فێرکردنی یه‌زدان ته‌واوه، ده‌روون ده‌بووژینیته‌وه. شه‌ریعه‌تی یه‌زدان جی‌ی متمانه‌یه، ساویله‌که ده‌که‌نه‌ دانا. رینمایی یه‌زدان دروسته، دل‌خۆش ده‌کات. راسپارده‌ی یه‌زدان پا‌که، چاو‌رۆشن ده‌کات.»

هه‌ندیک خه‌لک سه‌باره‌ت به‌ جی‌متمانه‌یی که‌لامی خوا پرسیار ده‌که‌ن: «ئایا ده‌توانین به‌راستی پروامان هه‌بیٔت که‌ کتییی پیرۆز، له‌ لایه‌ن خواوه‌هاتووه؟ ئایا ده‌توانین وه‌ک په‌رتووکیکی جی‌متمانه، پستی پی‌ به‌ستین؟ ئایا ده‌توانین پروامان هه‌بیٔت که‌ ئەو راستیانه‌ی که‌ له‌ویدا ئاماژه‌ی پی‌ کراوه، برۆپیکراون؟ ئایا به‌راستی ده‌توانین پروامان به‌ کتییی ئاسمانی هه‌بیٔت؟»

ئەگەر ئەو راستىيە قەبوول كەين كە تەنيا يەك خىواي راستەقىنە و زىندوو ھەيە و ئەو بەدەيھىنەرە، دەيى قەبوول كەين كە بۇ كەسىكى كە تەواوى جىھانى ھەستى لە نەبوونەو ھىئاو تەدى، بوى ئەستەم نىيە كە خوى لە پەرتوكي كدا ديار و ئاشكرا بكات. ئەگەر ئەو دەتوانىت خوى لە جوانى ئاسمانە كان، لە درەوشانى ئەستىرە كان، لە پەرشنگدارى خورى رۆژانە، لە ئالۆزى و دژوارى ئەندامانى جەستە و لە كارى زەينى مروڤدا ئاشكرا بكات، بىگومان دەتوانىت كىيىك سەبارەت بە خوى دابىن بكات و بۇ مەودايەكى دوور و درىژ بۇ بەرژەو ھەندى ئىمە، رايگىرەت.

بە پىي شايەتتە ك كە لەم كىيەدا ھەيە (كە خوى لە مەوداي چەندىن سالددا بۇمان سەلماندوو) «شايەتى خىواي ئەمىنە و ساويلكە كان ھە كىم دە كات» خىواي گەورە لەو كىيەدا سەبارەت بە خوى قسە دە كات.

كەواتە چۇن سەبارەت بە خوا بزەينى؟ لە روو رايىژ لەگەل كەسانىكى زۇر، ناتوانىن بزەينى كە ئەوان چ ھەست و بۇچوونىكىان سەبارت بە خوا ھەيە، بەلكو بە گەرانەو ھە بۇ سەر خودى كەلامى خوا، واتە ئەو شوپىنەي كە خىواي گەورە راستىيە كانى سەبارەت بە خوى، كەسايەتى و كەردەو ھە كانى لەویدا نامازە پى دە كات.

خوا ھەمىشەيى و ھەتا ھەتايىيە: زەبوورە كان ۹۰ ئايەتى ۲ دەلىت: «بەر لە ھەوى چىكان پەيدا بىن، يان زەوى و جىھان دروستىبن، لە ئەزەلەو ھە بۇ ھەتا ھەتايە،

تو خوداييت. «خوای گهروه هه ره له سه ره تاوه هه بووه و بو هه تاهه تاييش هه ره ده بيٽ.

هيئنديک کات منالان ده پرسن: «چ که سيک خوای به دی هيئاوه؟» له پروو روانگه ی مروثيه وه، ئه وه پرسياړيکی به جييه، به لام راستيه که ی ئه وه يه که هيچ که س خوای دروست نه کردووه. ئه و له نه زه له وه هه ره هه بووه. تيگه يشتن له و بابه ته له ميشک و هزري ئيمه دا جيی سه رسوورمانه. به لام به هه ره حال، ئه وه راستيه که که له که لامی خوادا ئاشکرا بووه. ئه وه راستيه که که نه گه ره بمانه ويٽ پيناسه يه کی دروستمان له خوای گه وره و تاک و زيندوو هه بيٽ، پيوسته قه بوولی بکه ين.

خوا بيگه رده: جيا له وه، ئيمه فير ده بين که خوا نه ک ته نيا ئه زه لی و هه تاهه تاييه، به لکوو پاک و پيرؤزيشه. تيگه يشتن له و بابه ته ش بو ئيمه دژواره. چونکه ئيمه هه موومان به هوی گوناح و تاوان، ئه وه نده چه په ل بووين که بو مان دژواره بير له که سيک بکه ينه وه که به ته واوی پاک و بيگه رد بيٽ.

ئيشايا بابی ٦ باس له و روانگه يه ده کات که پيغه مبه ره سه باره ت به ته ختی خوای گه وره ی هه بوو. له و شوينه شکومه نده ی که پر بوو له زايله ی ده نگي په رستی فريسته کانی خوا، به رده وام پيکه وه ده يانخوينده وه: «پاک، پاک، پاکه خوای له شکه ره کان. ته واوی زه وی پره له شکو و مه زنی ئه و.» خوای گه وره له بيگه ردی خویدا، له هه موو که م وکورتی و تاوانيک به دووره. ئه و له

ته‌واوی بواره‌کانی خویدا ته‌واو، به ئینساف و پاکه.

یوحه‌نا ئاماژه به‌وه ده‌کات که: «خوا نووره و هیچ تاریکایی تیدا نییه.»
(سه‌ره‌تای یوحه‌نا ۱: ۵) ئه‌وه‌ش واتایه‌کی تر له بیگه‌ردی خواجه. هیچ تاریکایی‌یه‌ک له خوای گه‌وره‌دا نییه. ئه‌و نووره و ئه‌و نووره‌ش دره‌وشان و بیگه‌رده. ئه‌و له ته‌واوی بواره‌کانیدا ته‌واو و چاکه‌خوازه.

خوا به توانایه: شتیکی تری که له که‌لامی خوای گه‌وره تیده‌گه‌ین، ئه‌وه‌یه که خوا به ته‌واو مانا به‌توانایه، به‌و مانایه که هه‌موو هی‌ز و ده‌سه‌لات لای ئه‌وه. هی‌ز و ده‌سه‌لاتی ئه‌و له راده‌به‌ده‌ره. هیچ هی‌ز و ده‌سه‌لاتیک ناتوانیت به‌سه‌ریدا زال بیت.

له زه‌بووره‌کان ۱۱: ۶۲ دا ده‌خوینینه‌وه: «که هی‌ز هه‌ر هی‌ خواجه»، هه‌روه‌ها زه‌بووره‌کان ۷: ۶۶ ده‌لیت: «به توانای خو‌ی هه‌تاهه‌تایه فه‌رمانه‌ه‌وایه‌تی ده‌کات، چاوه‌کانی چاودیری نه‌ته‌وه‌کان ده‌که‌ن، با یاخیه‌کان خو‌یان به‌رامبه‌ری هه‌لنه‌کیشن.» خوا، هه‌تاهه‌تایه به‌هی‌ز و توانای خو‌ی فه‌رمانه‌ه‌وایه‌تی ده‌کات، نه‌ک ته‌نیا بو‌ هی‌ندیک کات و یا هی‌ندیک پرووداوی تاییه‌ت، به‌لکوو بو‌ هه‌تاهه‌تایه فه‌رمانه‌ه‌وایه‌تی ده‌کات.

هی‌ز، به ته‌واوی هی‌ خواجه. هی‌زی شه‌ر و شه‌یتانیش له‌و دنیا‌یه‌دا هه‌یه. به‌لام هی‌زی خوای گه‌وره بانتر له هه‌موو هی‌ز و ده‌سه‌لاته‌کانی ئه‌م جیهانه‌یه.

خوا له هه‌موو شوینیکه: خوای گه‌وره له هه‌موو شوینیک ئاماده‌یه. به‌و مانایه

که هاوکات له ههموو شوینیکه.

ديسان دهبنين که تیگه‌یشتن له و بابه‌ته بو ئیمه ئه‌سته‌مه. چۆن ده‌کریت خوا له ههموو شوینیک ناماده بیت؟ له راستیدا پ‌رۆژیک منالیک پرسیاری لی کردم: «چۆن ده‌کریت که خوا بیته مالی ئیمه؟» به‌لام راستیه که ئه‌وه‌یه که خوا ناچار نیه که ریگایه‌ک بگریته‌بهر و بو ماله‌کانی ئیوه بیت، ههر وه‌ک که‌سیک که بیت و سهردانی مالتان بکات. خوا ههر ئیستا له‌وییه، ئه‌و ههمیشه له ههموو شوینیکه.

حه‌زهرتی داود له زه‌بووره‌کان ۱۳۹: ۷ له‌وه‌دا سهرسوور‌هینهر ده‌بیت که: «بو کوی بچم له پ‌رۆحی تو؟ بو کوی هه‌لیم له روخسارت؟» به‌هیچ شیوازیک ناکری له‌بهر چاوی خوا هه‌لیی.

حه‌زهرتی یونس حه‌ولی دا که له ده‌ست خوا‌ی گه‌وره هه‌لیت. ئه‌و سواری که‌شتیه‌ک بوو که دژ به‌و ریپازهدا ده‌رۆیشت که خوا‌ی گه‌وره فه‌رمانی پی کردبوو. هه‌رچهند ئه‌و له به‌شی ئه‌نباری که‌شتیه‌که‌دا بوو، به‌لام خوا‌ی گه‌وره ده‌یزانی که له کوپیه و بویه توفان و هه‌روه‌ها ماسیه‌کی گه‌وره‌ی بو نارد، که سزای بنده‌ی خۆی بدات که ناهه‌رمانی کردوو.

ههر به‌م چه‌شنه‌ی حه‌زهرتی یونس زانی که خوا‌ی گه‌وره له ههموو شوینیک ناماده‌یه.

خوا زانا به‌سهر ههموو شتیکه: ئه‌گه‌ر دوباره چاو له زه‌بووره‌کان ۱۳۹ ی داود

بکهین، ده توانین وه سفیکی پروون له زانایی هه مه لایه نی خوا، له چهنه ئایه تی
یه که مدا ببینین:

«ئه ی یه زدان، تو منت پشکنی و منت ناسی. ههستان و دانیشتنی منت زانیوه،
له دووره وه له بیر کردنه وه که مگه یشتووی. پرپه وه و جیی راکشانی منت پیواوه،
شاره زای هه موو ریگاگانی منیت. ئه ی یه زدان، بهر له وه ی وشه یه ک له سه ر
زمانم هه بیته، تو به ته واوی ده زانی.»

خوا هه موو شتیکی ده زانیت. ئه وه له هه ر قسه یه ک که بیته سه ر زار، ئاگاداره.
ئه وه له ته واوی بیر و بوچوونه کانی ئیمه ش ئاگاداره. ئه وه بابه تیکی
ئاگادار که ره وه یه. مه گه ر جگه له وه یه؟ خوی گه وه ره له نه هیئی دلی ئیوه ئاگاداره
و ئه نگیزه کانی ئیوه ده زانیت. هه یج شتیکی له روانگی ئه وه شاراوه نییه.

خوا ده سه لاتداری بی به ره له سته: له کتییی پرۆزدا، خوی گه وه ره به پروونی
ئاشکرای ده کات و دوپاتی ده کاته وه که ئه وه ده سه لاتداریکی بی به ره له سته و
ته واوه. زه بووره کان ۱۱۵: ۳ ده فه رمویت: «خودامان له ئاسمانه، هه رچی چه ز
بکات، ده یکات.»

بووه یکه بلین خوا ده سه لاتداری ته واوه، ئه وه نده به سه که به زمانیکی ساکار
بلین خوا، خویه. ئه وه ک به دیهینه ره و پاریزه ری هه موو شتیکی و هه موو
کهس، بیلی کوتن مافی ئه وه ی هه یه که هه ر کاریک که پیی خوش بیته،
بیکات.

هیچ کەس ناتوانیٓت ئەو تووشی مەلەلانی بکات و هیچ کەس ناتوانیٓت بە بەلگە و ئینسافەوه پەرخنە لە کاری بگرت. کەس ناتوانیٓت پیش بە کارەکانی بگرت. ئەو بەسەر هەموو شتی کەدا دەسەلاتی تەواوی هەیە.

هەر وەک دیتمان، خوا بەرز و بەرپزە و لەو پروووە، زانیی ئەوێ کە خوا تاکە دەسەلاتداری تەواوە، دەبی بۆ ئیمە بیٓتە هۆی ئارامی. ئەو هەر شتیکی بیهەویٓت، دەیکات و تەنیا بریاهی باش و چاک دەدات.

خوا توورەپە: ئیمە بە خویندەنەوی کتییی پیرۆز تیدەگەین کە خوا، خوای توورەپە. لا راستیدا «خوا دادوەریکی راستدروستە، هەموو پڕۆژیکیش توورە دەبیٓت.» (زەبوورەکان ۷: ۱۱)

ئەو تاییبەتە ندییە لە کەسایەتی خوا، زۆریک لە خەلک تووشی پەشوکاوی دەکات. لەوانەییە بۆخۆت بێر بکەییەوه کە: «بە بۆچوونی من خوا، خوای خۆشەویستیە.» بەلێ ئەو خوای خۆشەویستیە و ئیمەش لەو بواریوە قسە دەکەین، بەلام ئەو خوای توورەبوونیش هەیە.

کیشەیی ئیمە ئەوێ کە زۆرتەر توورەبوون بە شتیکی ناپەسند دەزانین، هەلبەت زۆر بەی کاتیش ناحەقمان نییە کە ئەو تێروانینەمان هەبیٓت، چونکە کاتیەک کە ئەو توورەپەییە لە ئیمەوه پروو بەدات، زۆرتەر ناپەسند و نادروستە. شتیەک بە نیوی توورەبوونی دادپەرورەرانە هەیە، بەلام زۆر بەی ئیمە لێی تیناگەین. چونکە ئیزن دەدەین کە توورەپەیی بەسەرماندا زال بیٓت و بە خیرایی بۆمان دەبیٓت بە تالی و

بیزاری.

پولس له ئەفەسۆس، بابی ٤ پیمان دەلیت که پپۆیستە له توورەبی، خراپەبیزاری و خراپەخوازی دووری بکهین. بەلام توورەبی خوا بی عەیبە. ئەو توورەبیەکی دادپەرورەرانەیی له ئاست تاوان هەیه، چونکه خوا بیگەرده.

خوای گەرە لهو که سایەتی و پیناسە نارێکانەیی که له ئیمەدا هەن، بەدوورە. خوا به هۆی باشی و بیگەردی خوئی له تاوان بیزاره، کهواته ئەو هەموو پڕۆژی له کهسی تاوانبار و شەپانی توورە دەبییت.

عیسا مەسیح له یوحەنا ٣:٣٦ دا دەفرمویت: «ئەوهی باوهر به کورە که بهیئیت ژیانی هەتا هەتایی هەیه. بەلام ئەوهی گوپرایهلی کورە که نییه ژیا ناینیت. بەلکوو توورەبی خودای لەسەر دەمینیت.» خوا پپۆیستە وه ک خوییه کی دادپەرورە، چاکەخواز و خوییه ک که به شیایوی توورە دەبییت، بناسریت.

خوا به سۆزه: ئەوه راستییه که و ئیمە لهوه شادمانین که خوا، خوی خوشه ویستییه. سەرەتای یوحەنا ٤:٨ به پروونی دەلیت که: «ئەوهی کهسانی دیکهیی خوشنه ویت خودای نه ناسیوه، چونکه خودا خوشه ویستییه.» یوحەنا نالیت که خوا ته نیا سۆزی هەیه و یا خوشه ویستی دنوینیت، بهلکوو دهلیت خوا، خوئی خوشه ویستییه. ئەو هەر زاتی خوشه ویستییه، ئەوه هەمان واتای سۆزه.

یوحەنا بهم چهشنه دریزهی پپۆ دەدات که «خوشه ویستی له مه دایه: «نه ک ئیمه

خودمان خوشویست، به لکورو ئه و خوشویستین و کوره که ی بو که فاره تی
 گوناوه کانمان نارد. «(نایه تی ۱۰) که واته، ئیوه رهنکه ئه ورۆ بلین: «من خوام
 خوش دهویت» ته نانه ت له وانیه که سیک بلیت: «من له ته وای ژیاندا خوام
 خوش ویستوه.» له وانیه خوا به گه وره یی خو ی دلی ئیوه ی له ته مه نی
 گه نجیدا هه ست پی کردییت، به لام ده توانم له وه دلناتان بکه مه وه که ئه گه ر
 ئه ورۆ ئه وینداری خوان، به هو ی ئه وه یه که خوا یه که م هه نگاوی هه لئنا وه ته وه
 و ئه و سه ره تا ئیوه ی خوش ویستوه.

ئه و بابه ته چه ندین جار و به وردی له کتییی پیروژدا ئاماژه ی پی کراره و چ
 راستیه کی سه رسو وره یه ریشه به وه بگه ین که هه رچه ند ئیمه له زاتی تاوانباری
 خو ماندا شایانی خوشه ویستی نین و هه یج شتیکی بایه خدار و سه رنج پراکیشمان
 نییه، به لام به و حاله خوا ئه وینداری ئیمه یه.

خوا دلوفانه: تیگه یشتن له و راستیه سه رسو وره یه ره. زه بووره کان ۱۰۰: ۵
 دلنیامان ده کاته وه که: «چونکه یه زدان چاکه و خوشه ویستیه نه گوره که ی
 هه تاهه تاییه، دلسوزیشی بو نه وه دوای نه وه یه.» ره حمه تی ئه و به م چه شته نییه
 که بو کاتیک به ئیمه بدریت و به خیرایی لیمان بستیندریته وه. ره حمه ت و
 دلوفانی ئه و بو هه تاهه تایه به رده وامه و کو تایی نییه.

ره حمه ت چیه؟ ئه گه ر له کاتی شو فیریدا، له خیرایی ری پیدراو لا بده ی و له
 ریگادا پولیسی هات و چو پیشتان پی بگریت و پیتان بلیت که: «ئیه له راده ی

خیرایی ری پیدراو لاتان داوه و من کارتییکی ئاگادارکه ره وه تان پی ده ده م،
ده مه هویت ئه مرؤ له ئاست ئیوه میهره بان بم.» به دلناییه وه ئیوه بو ئه و
به خشش و دلؤفانه سوپاسی ده که ن.

هه ره به م چه شنه به لام له ئاستییکی بانتردا، ئه گه ره خوا له مه ر ئیمه دلؤفانه، به و
ماناییه که ئه و سزایه ی که شیای ئه وین، خوی گه و ره بو مان ره چا و ناکات.
ئه و دلؤفانه.

خوا خیرده ره: خوا، خوی سو و دبه خشه. من به وه گه یشتم که زوریک له خه لک
له گه ل واتای سو و دبه خشی خوا کیشه یان هه یه.

ئیمه ده لیین که سو و دبه خشی، میهره بان خوا له هه مبه ر ئیمه یه، له کاتیکدا که
شایانی ئه وه نه بووین. به لام بابه ته که ته نانه ت بانتر له وه یه، لیره دا خیرخوازی به
ناشایسته کان دراوه. ئه وه دلؤفانییه که که به نه شیاوترین بوونه وه ریک که
بتوانین بیری بکه ینه وه، دراوه. چه ندین ملوین که س له خویندنه وه ی ئه و شیعره
کۆنه چیژ وه رده گرن:

به هره ی سه رسو وره یته ر—چه نده ئه و نه وایه دلر فینه—

که داموویکی وه ک منی رزگار کرد

سه رده میک ون ببووم، به لام ئیستا دؤزرامه وه

کویر بووم، به لام ئیستا چاوم روون بوونه وه

بۆچی ئەو بە ھەرەھە ئەو ئەندە سەر سوور ھېنەرە؟ چونكە خوا ناچار نىيە كە كارىك بۇ ئىمە بىكات. لە راستىدا ئىمە تەنانەت دژايەتى خوا دە كەين. (پۇما ۵: ۸)

ئىمە شايانى ھىچ شتىك نە بووين، بەلام ئەو خواى سوودگە ياندنە، خواى خىرخوازى و رزگارى بەخشە. خوايەك كە بۇ ھەر بواريك لە ژيان، خىرمان پى دەدات. خوايەك كە تەنانەت بۇ مردنیش خىرمان بۇ دابىن دەكات. ئەو خوايەكە بە تەواوى مانا خىرھىنەرە.

خوا، خواى ھىوايە: خوا بە ھۆى سوودبەخشى، دەسەلات و خىرى، خواى ھىواشە.

لە دىناى ئەو وپۇدا، زۆر جار لەگەل كەسانىك قسەم كردووہ كە لە ژياناندا تووشى گرفت، بى ھىوايى و دلشكانى زۆر بوون، بە جۆرىك كە ھىوايان لە دەست داوہ. ئەوانە لە ژياندا ھىچ خۆشسىيە كيان نىيە و بۇ داھاتوو ھىچ تامەزرۆ نىن. زۆرىك گەيشتونەتە ئەو ئاستە كە دەلین: «من بە تەواوى ھەست بە بى ھىوايى دەكەم.»

بەلام خوا، خواى ھىوايە. ھىوا ھەيە. چونكە بە ھۆى ھىواوہ دەكرى، دۆخى ئىستاي ئىوہ بەرەو باشترى بىروات، ئەو كاتەى كە فىر بن متمانەتان بە دەسەلات و كاربەجىي خوا ھەبىت، تەنانەت ئەگەر دۆخە كەشتان نەگۆردىت، بى ھىوا نابن. كاتىك كە لە لای خواى ھىوا، ئارامى دەدۆزنەوہ، تىدەگەن كە دەكرى ئەو وپۇ ھەموو شتىك باشتر بىت.

كاتىك كە باس لە بابەتەكانى ھەتاھەتايىش دەكرىت، ئەو دىسانەكە ھەر

خوای هیوابه‌خشییه. به‌شی ۶ عییرانییه‌کان له‌و بواره‌دا ده‌فه‌رموئیت: «خودا ئەمە‌ی کرد تا‌کو له‌ ری‌گه‌ی دوو شتی نه‌گۆ‌ره‌وه که مه‌حاله‌ خوا تێیاندا درۆ بکات، ئیمه‌ که په‌نامان بو‌ئەو بردووه، به‌ دل‌نه‌وا‌یی زۆ‌ره‌وه ده‌ست‌ب‌گرین به‌و هیوا‌یه‌ی که له‌ پێش‌مانی داناوه. ئەم هیوا‌یه‌مان هه‌یه که وه‌ک له‌نگه‌ره بو‌ ده‌روونمان، چه‌سپاو و را‌گه‌ره. ده‌چیته‌ ناو شو‌ئینی هه‌ره‌ پیرۆز له‌ پشت په‌رده‌که، له‌ویدا عیسا پێشتر و له‌بری ئیمه‌ چوو ناوی، هه‌تاهه‌تایه‌ بووه سه‌رۆک کاهین، له‌ پله‌ی مه‌ل‌کی‌سادق.» (عییرانییه‌کان ۶: ۱۸-۲۰) چونکه‌ عیسا پێش ئیمه‌ رۆ‌یشت و به‌لێنی پی‌ دایین که ده‌گه‌ریته‌وه، ئیمه‌ی بروادارن به‌ دل‌نیایی، چاوه‌رپی ژیانیکی هه‌تاهه‌تایی له‌ ئاسمانه‌کاندا له‌گه‌ل ئەو ده‌که‌ین.

خوای گهوره شه‌ریعه‌تی داناوه

که‌واته تهنیا یه‌ک خوای راسته‌قینه و زیندوو هه‌یه، به‌لام گرینگ ئەوه‌یه بزانین که ئەو کۆمه‌له یاسایه‌کی داناوه. هیندی‌ک خه‌لک له‌و بواره‌دا له مملانی‌ی دان. بو‌یان ئەسته‌مه که‌خوا، به‌خوایه‌کی بی‌گه‌رد بناسن که شه‌ریعه‌تیکی تایبه‌تی بو‌ به‌دی‌هینراوه‌کانی خو‌ی داناوه و بو‌لادان له‌و شه‌ریعه‌ته، سزای تایبه‌تی دیاری کردوو.

شه‌ریعه‌تی‌ک به‌ئاده‌م له‌باغی عه‌دن درابوو. خوای گه‌وره له‌به‌دی‌هینانی ئەودا له ۱۷:۲ پی‌ی ده‌فهرمو‌ییت، «به‌لام بو‌ت نییه له‌دره‌ختی زانی‌نی چاکه و خراپه بخو‌یت، چونکه له‌و پرۆژه‌ی لی‌ی بخو‌یت بی‌گومان ده‌مریت.» پاشان شه‌یتان دی‌ته نیو کایه و له‌په‌یدا‌بوون ۴:۳ دا ده‌لی‌ که‌ماره‌که به‌ئافره‌ته‌که‌ی گوت: «نا به‌راستی نامرن». لی‌ره‌دا ده‌بینین که مملانی‌ی پرۆژگار ده‌ست پی‌ی ده‌کات. لی‌ره‌دایه که‌خوا قسه‌ده‌کات و شه‌یتان به‌درۆ ده‌خاته‌وه و تاکوو ئەورۆ ئەو مملانی‌یه‌ی درێژه‌ی هه‌یه.

کاتی‌ک که‌کتی‌بی پرۆژ ده‌خو‌ینینه‌وه، خوا سه‌باره‌ت به‌خو‌ی و شه‌ریعه‌تی خو‌ی قسه‌مان له‌گه‌ل ده‌کات. خوا پی‌مان ده‌لی‌ت که‌سزای لادان له‌فهرمانی ئەو چیه‌ی و هه‌روه‌ها سه‌باره‌ت به‌رژگار بوون له‌و سزایه‌ی که‌بو‌ی ئاماده‌کردووین ده‌دو‌ییت.

هیندی‌ک که‌لامی خوا ده‌خو‌یننه‌وه و بروای پی‌ی دینن، له‌کاتی‌ک‌دا که‌دی‌تران به‌درۆی ده‌که‌نه‌وه و راستیه‌کان قه‌بو‌ل ناکه‌ن. به‌لام هه‌روه‌ک ئاده‌م و حه‌وا

زانیان، ره‌چاو نه‌کردنی شه‌ریعه‌تی خوا، ئیمه له‌سزای شه‌ریعه‌ت دوور ناکاته‌وه. شتی‌ک که‌خوا ده‌فرمویت، بی‌گومان دیته‌دی، چ‌بروامان پی‌بی‌ت و چ‌پی‌بی‌ت نه‌بی‌ت. له‌گه‌ل‌بروا پی‌بی‌ت نه‌کردنی شه‌یتان، ئاده‌م و‌حه‌وا به‌خواردن له‌میوه‌قه‌ده‌غه‌کراوه‌تیدا‌چوون.

به‌پی‌بی‌ت‌ئه‌وه‌ی‌که‌خوا زه‌وی و‌مرو‌ف‌گه‌لی‌کی‌دروست‌کرد‌که‌له‌سه‌ری‌ژیان به‌سه‌ر‌ده‌بن، ئایا‌ئه‌و‌مافی‌ئه‌وه‌ی‌نییه‌که‌سه‌باره‌ت‌به‌چۆ‌نی‌ه‌تی‌کرده‌وه‌و‌ئاکاره‌کان، شه‌ریعه‌ت‌دانیت؟ ئایا‌خوا‌ئه‌و‌ده‌سه‌لاه‌ی‌نییه‌که‌یاسایه‌ک‌داریت و‌داوا‌له‌ئیمه‌بکات‌که‌په‌یره‌وی‌لی‌بکه‌ین؟

خوا ده‌فرمانی به‌ئیمه‌داوه: له‌ده‌رچوونی ۲۰‌دا‌ده‌بینین‌که‌خوا‌له‌کی‌وی‌سینا‌شه‌ریعه‌تی‌کی‌به‌موسا‌دا. ئیمه‌به‌به‌شیک‌له‌و، ده‌فرمان‌ده‌لین.

خودا‌هه‌موو‌ئه‌م‌فرمایشتانه‌ی‌به‌گه‌ل‌فرموو: «من‌یه‌زدانی‌په‌روه‌ردگارتانم‌که‌له‌خاکی‌میسره‌وه‌ده‌رمه‌ینان، له‌خاکی‌کویلا‌یه‌تییه‌وه. هه‌چ‌که‌سیکتان‌خودای‌دیکه‌ی‌جگه‌له‌من‌نه‌بی‌ت. په‌یکه‌ر‌بو‌خوتان‌دروست‌مه‌که‌ن، نه‌له‌هه‌چ‌شی‌وه‌یه‌کی‌ئه‌وانه‌ی‌له‌ئاسمانن‌له‌سه‌ره‌وه، نه‌ئه‌وانه‌ی‌له‌سه‌ر‌زه‌وین‌نه‌له‌خواره‌وه، نه‌ئه‌وانه‌ی‌له‌ناو‌ئاوون‌له‌ژیر‌زه‌وییه‌وه. کړنۆشیان‌بو‌مه‌به‌ن‌و‌مه‌یان‌په‌رستن، چونکه‌منی‌یه‌زدانی‌په‌روه‌ردگارتان‌خودایه‌کی‌ئیره‌دارم، له‌جیاتی‌گوناهی‌باوکان‌سزای‌مندالان‌ده‌ده‌م، هه‌تا‌نه‌وه‌ی‌سییه‌م‌و‌چواره‌می‌ناحه‌زه‌کانم، به‌لام‌خۆشه‌ویستی‌نه‌گۆر‌بو‌هه‌زاران‌له‌خۆشه‌ویستانم

دەردەخەم، ئەوانەى گوپرايه‌لى راسپارده‌كانم دەبن. ناوى يەزدانى پەروەردگارتان بۆ شتى پوچ مەهينن، چونكە ئەو كەسانە لە لای يەزدان ئەستۆ پاك نابن كە بۆ شتى پوچەل ناوى دەهينن. پوژرى شەممەتان لە ياد بىت، تاكوو بە پىروژى رايىگرن، شەش پوژر ئىش دەكەن و ھەموو كارەكەتان دەكەن، بەلام پوژرى ھەوتەم شەممەيە بۆ يەزدانى پەروەردگارتان، ھىچ كاريك مەكەن. خۆتان و كوڤر و كچ و خزمەتكار و كارەكەر و ئاژەلەكانتان و ئەو نامۆيەي لە ناو دەروازەي شارەكەتانە ھىچ كاريك مەكەن، چونكە يەزدان لە شەش پوژردا ئاسمان و زەوى و دەريا و ھەموو ئەو شتانەي تىياندايە دروستى كردن، بەلام لە پوژرى ھەوتەم پشوووى دا، لەبەر ئەمە يەزدان پوژرى شەممەي بەرەكەتدار و پىروژر كرد. پىزى داىك و باوكتان بگرن، بۆ ئەوئەي تەمەن درىژ بن، لەو خاكەي يەزدانى پەروەردگارتان پىتان دەدات. مەكوژن، داوئىنپىسى مەكەن، دزى مەكەن، بە درۆ شايەتى لەسەر كەس مەدەن، چاو مەبەرنە ژنى كەس، چاو مەبەرنە مال و خزمەتكار و كارەكەر و گا و مانگا و گويدريژى ھىچ كەسيك و ھەر شتىك كە ھى كەسيكى دىكە بىت.» (دەرچوون ۲۰: ۱-۲۰)

عيسا مەسيح شەريەتەمان بۆ ئاسان دەكاتەو: شەريەتەي خوا زۆر بە جوانى لە دە ياسادا گونجاندراون.

بەلام عيسا مەسيح جاريكى تر بۆمان كورت دەكاتەو و دەليت كە ئىمە دەبى خوايەتى خواى خۆمان بە تەواوى بىر، دل و گيان خۆش بویت و جيرانى خۆمان وەك خۆمان بۆي دلسۆز بين. عيسا مەسيح دەليت: «ئەوئەي لە

خوشكى يان براكه‌ى تووره بى، ده‌بى حوكم بدرىت.» (مه‌تا ۲۲: ۳۷-۳۹)

عيسا مه‌سيح ده‌لىت كه ته‌واوى ئەو شه‌ريعه‌تانه له دوو بنه‌ماى سه‌ره‌وه‌دا كورت ده‌بنه‌وه. له‌وانه‌يه گوتنى ئەوان ئاسان بىت، به‌لام به‌كرده‌وه ئەنجام دانيان زور ئاسان نيه.

عيسا پىي فهرموو: «(به‌هه‌موو دل و به‌هه‌موو گيان و له‌هه‌موو بىرتانه‌وه يه‌زدانى په‌روه‌ردگارتان خو‌شبوئ) ئەمه‌گرينگتيرين و يه‌كه‌م پاسپارده‌يه. دووهميشيان وه‌ك ئەو وايه: (نزىكه‌كه‌ت وه‌ك خو‌ت خو‌ش بو‌يت)» (مه‌تا ۲۲: ۳۷-۳۹). خواى گه‌وره‌م پر به‌دل خو‌ش بو‌يت؟ دل‌سو‌زى جيرانه‌كه‌م بم هه‌ر به‌و راده‌يه كه‌ گرينگى به‌خو‌م و جه‌سته‌م و سه‌رقالييه‌كانى دلى خو‌م ده‌ده‌م؟ پىويست ناكات كه‌ زور بىر له‌و دوو فه‌رمانه‌ بكه‌ينه‌وه كه‌ خىرا تىبگه‌ين كه‌ چه‌نده له‌ خو‌شه‌ويستى راسته‌قىنه و خاكه‌سارانمان بو‌خوا و بو‌ديتران دوور كه‌وتووينه‌ته‌وه!

که سانیک که یاساکان پیشل ده کهن، سزا دهری

که مترخه می له هه مبه ر یاسا په سنده کانی خوا و پیوره بی عه بیه کانی ئه ودا، هه لوئستیکی زور جددییه، چونکه بو کاسانیک که له و یاسایانه لاده ن و په ره ویان لی نه کهن، سزا هه یه.

رپیازی ناپاکان دژواره: وه ک ۱۳: ۱۵ که ده لیت: «تینگه یشتی باش په سهندی بده ست ده هیئت، به لام ریگای ناپاکان سه خته.» دهره نجامی مسوگر بو تاوانه کان هه یه که له وانه یه زور زوو، دواى ئه وه ی که تووشی هه له و تاوان بوو، یه خه ی پی بگرن. له راستیدا دهره نجامی هه ر تاوانه ی زوو دیته دی، هه رچه ند ناتوانین هه میشه خیرایی هاتنه دی ئه وان بزاین.

که سیکی سه رخوش له وانه یه به هوی خواردنه وه ی له راده به دهری ئه لکول، تووشی نه خوشی تایهت بوویت و تازار بییئت و کاریگه ری نه ریئی ئه و له سه ر بنه مالله شی دانیت. که سیکی زور خوریش بی گومان تووشی نه خوشی زور ده بیئت. که سیک که نتوانیت به سه ر تووره یی خویدا زال بیئت، له پیوه ندی له گه ل دیتران تووشی گرفتی زور ده بیئت. که واته ئیمه به دلناییه وه ده بینین که ئاسه واری زور هه یه که به داخه وه ته واری ئه وان له دهره نجامی کرده وه ی تاوانه وه یه.

رهنگه ئیستا له گه ل تاوانیک یاری ده که ی. له وانه یه ئه و تاوانه تالی زینا، ته ماع، ئیره یی یا نافه رمانی له دایک وباوک بیئت. رهنگه پرووتان له خوا وه گرپاییت. ئیزن بدن وه بیرتان بینمه وه که رپیازی تاوانباران و ناپاکان به هیچ کوئی

ناگات.

له پاروی فریوده‌ری تاوان خۆتان بپاریژن. له‌بیرتان بێت که هەر تاوانه، ئەلقه‌یه‌کی هه‌یه و له‌کو‌تاییدا زهره‌رتان لێ ده‌دات. ناچار نین به‌ته‌واوی ئەو دژواریانه، کاته ئەسته‌مانه، تاوان و دهره‌نجامه‌کانیان تاقی بکه‌نه‌وه. ئەگه‌ر ئیستا تۆبه‌ بکه‌ن، ده‌توانن له‌ زۆریک ئازار و مه‌ینه‌تی پرزگاریتان بێت.

تاوان هیچ کات به‌بی‌سزادان نامی‌نیه‌وه: هیندی‌ک کات که دهره‌نجامی‌کی خیرا و ئاشکرا له‌ تاوانی‌ک نابینن، له‌وانه‌یه‌ بیه‌ر بکه‌ینه‌وه که «له‌ سزا دان پرزگاریم بوو.» به‌لام هەر تاوانه‌ی خه‌می خۆی به‌دوا دایه و هیچ تاوانی‌ک به‌بی‌سزادان نامی‌نیه‌وه.

کتی‌بی پیرۆز پیمان ده‌لیت که: «چونکه‌ کریمی‌گونا‌ه‌ مردنه» (رۆما ۶: ۲۳) هه‌روه‌ها عیبرانییه‌کان ده‌لیت: «وه‌ک بو‌ دانراوه‌ جارێک بمری‌ت، دواتر لێپرسینه‌وه‌یه» (عیبرانییه‌کان ۲۷: ۹) که‌واته‌ مردن به‌ دنیایه‌وه‌ دیت و داوه‌ری کردنی‌ش نزیکه‌. له‌و راستیه‌ ناتوانین دهر‌باز بین.

من دنیام که‌ ئەو‌رۆ، زۆری‌ک له‌ خه‌لک زۆر بیه‌ر له‌ پڕۆژی داوه‌ری و لێپرسینه‌وه‌ ناکه‌نه‌وه. فه‌لسه‌فه‌ی باو ئەوه‌یه‌ که: «من دهمه‌هویت سه‌رقال بم، دهمه‌هویت له‌ هه‌ر کاری‌کی که‌ ئیستا ده‌یکه‌م، چی‌ژ و ره‌زامه‌ندی لێ وهر‌گرم» و بیه‌ر له‌وه‌ناکه‌نه‌وه‌ که‌ پڕۆژی داوه‌ری، له‌به‌رده‌م خۆای پاک و بیه‌گه‌رد ده‌بی‌ پراوه‌ستن و لێپرسینه‌وه‌یان لێ بکری‌ت. به‌لام هه‌روه‌ک که‌ ئاده‌م و حه‌وا فی‌ر بوون، په‌چاو

نهگرتتی که لامی خوا، ئەو پراستییه ناگۆریت که هەر شتیک که خوای گهوره بیهرمویت، ئەوه به دلنیا یهوه دیته دی.

ئیمه تاوانبارین بهوهی که سنووری شهریعه ته کان ده شکینین: یه عقوب ۱۰:۲ سهختگیری شهریعت و سزای لادان له شهریعتی بوڤروون کردووینه تهوه: «چونکه ئەوهی هه موو شهریعت به جیهییت، به لام ته نها به ندیکی بشکینیت، ئەوا له هه مووی تاوانباره.» ئەگه ته واوی شهریعت جیهی بکات و ته نیا له یه ک بواردای لای لادات، بهو حاله ئەوه تاوانبار به شکاندنی ته واوی شهریعت ده بییت.

کاتی تاوتوی کردنی ده فه رمانه کانی خوا، چه نده خو تان به باشی هه لسه نگان دووه؟ کاتیک که کورتهی فه رمانی عیساتان خوینده وه، بو چوونتان سه باره ته به خو تان چو ن بوو؟ ده توانن بلین که هه ر روژه له ژیانتان، له هه ر برپاریک که تا کو ئیستا داواتانه و له ته واوی ئەوهی که ئەنجامتان داوه، خواتان زو رتر له هه ر شتیک تر خو ش ویستوه؟ ئایا ده توانن بلین که خواتان به ته واوی بیر، دل و گیانتان خو ش ویستوه؟

ئایا تا کو ئیستا بووه که خو تان له سه ره تای یه که مینه کان دابنن؟ ئایا تا کو ئیستا به جیهی ئەوهی که خواتان له سه ره وهی ته واوی کار و کردار و بیرتان دابنن، بیرتان له به رنامه، گه لاله کان، رابواردن و خو شی و پاره کانی خو تان کردو ته وه؟ زاتی تاوانباری مرؤف ئاوا یه که له پیش هه موو شتیک، بیر له خو ی ده کاته وه.

به لّام خوا ده فەرموئیت، ئیوہ دەبی منتان زۆرتەر له هەرشتیک خوش بویت. خوشه ویستی و دلسۆزی بۆ جیران به رادهی دلسۆزی بۆ خۆت چی؟ له هەر دووک له و تاقی کردنه وانەدا شکستت خوارد، وایه؟ کاتیک که له روانگه یه کی شه ریه تی ته وای خوا، چاو له خۆمان بکهین، ده بینین که تووشی تاوان بووین و له ئاست شکۆ و هه یبه تی ئەو، که مکاریمان کردوو.

ئیسنا من دان به وه داده نییم که له روانگه ی مروّقیم، ئەگەر که سییک بم که ئاگاداری هه لسوکه وتم بم، له وانیه دۆخه که جیاواز بییت. ئەگەر که سییک ته وای حه ولی خۆی داییت که فەرمانه کانی خوای به جی هیناییت، به لّام له هیندییک شوین تووشی هه له بووییت، له وانیه بتوانم بلّیم که: «هەر ئەو راده یه ش باشه. حه ول و تیکۆشانی ئەو نزیک له ئامانج بووه.»

به لّام ده بینیت که ئەو کاره به واتای ئەوه نییه که ئەو راستیه رچاو نه کهین که خوا، پاک و بیگه ردی ته واره و ناتوانییت ته نانهت یه ک هه له ش له ئاست شه ریه تی ته واره و بی عه بیی خۆی قه بوول کات. که واته ئەگەر له بواریکدا هه له مان کردییت، تاوانبار به شکانی سنوره کانی ته واری شه ریه تی بووین.

لادان له شه ریه تی خوای هه تاهه تایی ئیمه، سزایه کی هه تاهه تایی هه یه: مه بهستی کۆتایی که سانیک که یاساکان ده شکین، ئەوانه ی که تاوان ده کهن و له شکۆ و مه زناهی خوا لاده دهن، له ئاشکراکردن ۸:۲۱ بۆمان پروون کراوه ته وه:

«به لّام ترسنۆک و بیباوه ر و قیزه ونان، هه روه ها بکوژ و داوینپیس و جادووگه ر

و بتپه‌رستان، له‌گه‌ل هه‌موو درۆزان، به‌شيان له ده‌رياچه‌ی به‌ئاگر و گۆگرد
داگیرساوه که مردنی دوومه.

ده‌توانن بیری لی بکه‌نه‌وه؟ ئه‌وه‌ی که له به‌ر باره‌گای خوای مه‌زن پاره‌ستی و
بببستی که به‌ ئه‌وانه‌ی که له لای چه‌پ پاره‌ستان بلیت: «له من دوور
که‌ونه‌وه. من هه‌چ کات ئیوه نانا.م.» ئه‌وه‌یکه به‌ سزای هه‌تاهه‌تایی بکیشرین،
بی هه‌چ هیوایه‌ک و رزگاربوون و یا چاوپۆشی و دواخستنی فرمان.

ئه‌وه پوو‌داویکه که پۆژیک به‌سه‌ر که‌سانیک که تۆبه‌ناکه‌ن، که‌سانیک که
له‌سه‌ر تاوانه‌کانیان (بی‌پروایی، بتپه‌ره‌ستی، درۆ، داوین‌پرسی) به‌رده‌وامن،
دادیت و ده‌ره‌نجامی ئه‌وان زه‌ریای ئاگره. کتییی پپۆز به‌ ئیمه‌ ده‌لیت که ئه‌وه
مه‌نزلی کۆتایی خراپه‌کارانه.

پیش ئه‌وه که لیکدانه‌وه‌ی له‌سه‌ر بکه‌ن، ئیزن بده‌ن که ئاگادارتان بکه‌مه‌وه که
ئه‌گه‌ر هه‌ر کام له فه‌رمانه‌کانی خوامان شکاندبیت، تاوانبار به‌ شکاندنی ته‌واوی
شه‌ریعه‌تین. که‌واته هه‌چ کام له ئیمه ناتوانیت به‌ کرده‌وه چاکه‌کان،
تیکۆشانه‌کان و هه‌یزی خۆی بو‌رزگاری له تاوانه هه‌تاهه‌تاییه‌کان پشت
به‌ستیت. ئیمه له به‌رابه‌ر خوادا، هه‌موومان تاوانبارین. هه‌موومان شایانی
سزایی هه‌تاهه‌تایی دۆزه‌خین، به‌ هۆی ئه‌وه‌ی که دژ به‌ خوای هه‌تاهه‌تایی و
بیگه‌رد به‌ لاریدا چووین. خوا دادپه‌روه‌ر و خیرخواز ده‌بوو ئه‌گه‌ر هه‌ر کام له
ئیمه‌ی به‌ سزای هه‌تاهه‌تایی که شایانی خۆمانه، تاوانبار کرابین.

خوارگارکهریکی دابین کردووہ

ههواله خوْشه که ئهوهیہ: به پیی ئهوهی که هه موومان شایانی سزای تاوانه کانمانین، خوارگارکهریکی بو دابین کردووین. کاتیک که هه ستمان به باری تاوانه کانی خوْمان کرد، تاوانه کانمان دیتن و له سزایه کیش که شایانی ئه و بووین تیگه یشتین، چهنده باشه که په یامی ئینجیل بیستین که خوای گه وره رزگارکهریکی بو دابین کردووین.

رزگارکهر هات

له ئایه تی ناسراوی لوقا ۲: ۱۱ دا فریشته به شوانه کان ده لیت: «ئه مرؤ له شاری داود رزگارکهریکتان بو له دایک بو، ئه ویش مه سیحی خاوه ن شکۆمانه.» له سه رده می عه تیقدا، پیغه مبه ران هاتن و هه والی هانتی مه سیحیان دابوو. ئیستا فریشته له ئاسمانه وه دیت و ئه و هه واله سه رکه و تووانه و شکۆمه ندانه مان پی ده دات: «ئه و لیڤه یه؛ رزگارکهر له دایک بو.» و هه ر به م چه شنه ی که فریشته یه ک پیشت ر قسه ی له گه ل یوسف کردبوو، ئه و مناله، ناوی ده ندریته عیسا: «چونکه گه له که ی له گونا هه کانیان رزگار ده کات.» (مه تا ۱: ۲۱). ته نانه ت نیوی عیسا ئامازه به و کاره کاریگه ر و به خشیته ره ده کات که بریاره بیته و به جیی تاوانباران گیان به خت کات.

پرزگار که ده گه ږیت:

عیسی خوی له لوقا ۱۹: ۱۰ دا ده لیت که چونکه کورپی مروف هاتووه به دواى له ناوچواندا بگه ږیت و پرزگاریان بکات. کاتیک که له سهختگیری شه ریعته خوا و که سایه تی بیگه ردی ټهو تیگه ن، کاتیک که له دادپه روه ری ټهو بو مه حکووم کردنی تاوانباران پروانین، ټهو کات ټایا دلگه رم نابن که بزنانن که ټهو هاتووه تا کو کاریک بو تاوانباران بکات که خو یان ناتوانن ټهو کاره بکه ن؟

عیسا ته نیا ږیگه یه: عیسا له یوحه ننادا ده لیت: «منم ږیگا و راستی ژیان». لیږه دا بنه مای ژیان هه یه. عیسا ته نیا ږیگه یه. ږیگای دیکه نیه. (یوحه ننا ۶: ۱۴)

له ږوژگاری ټیمه دا، ږیژه یه کی زور له کاسایه تییه کانی ټایینزایی، سیاسی و کو مه لایه تی هه ن که ده لپن ږیگای زور هه یه بو گه یشتن به به هه شت. ټه وان ده لپن، ټه و ونده گرینگ نیه که ټیوه چ ږیگه یه ک هه لده بژپن، گرینگ ټه و یه که ټیوه ناو یته ی خوی کات، له گه ل پیداویستییه کانی ټیوه هاوتا بیت و هه سټیکی خو شتان پی بدات.

هیندیک پرزگار کردنیان به په ره کانی پیچکی قه تار ده شوبه یینن که هه ر کامیان له شوینیکی جیاواز و ته نانه ت له سو نگه ی دژه وه ده ست به جو له ده کهن، به لام له ناوهندا به یه ک ده گه نه وه. ټه وان ټهو دلگه رمییه به ټیمه ده دن که هه موومان به ره و شوینیکی تاک ده ږوین، به لام به شیوازی جوړاو جوړ.

ټه وه په یامی عیسا مه سیح نیه. ټهو ده لیت: «من ږیگام». نه ته نیا یه ک ږیگه، له

نیو پریگا جوراوجوره کان؛ به لکو من خوم پریگام. پریگه یه کی تر نیسه. پیتروس
 دوای بهرزبونوهوی عیسا به ره و ئاسمان، بویرانه ده لیت: «بیجگه لهو، رزگار
 بوون نیسه، چونکه ناویکی دیکه له ژیر ئاسماندا نیسه له ناو خه لکدا درابیت،
 به ووه پیویست بکات رزگار بین.» (کردار ۴: ۱۲)

عیسا مهسیح هات تاکو تاوانبارن رزگار بکات: ته نیا عیسا مهسیح رزگار که ره
 و ئه و رزگار که ره مهزنه بو رزگار کردنی تاوانباران گیانی خوئی بهخت کرد. ئه وه
 ههوالیکی خوشه بو که سائیک که ده لیت: «من ده زانم که تاوانبارم. ده زانم که
 خوا ده سه لاتی هه یه که شه ریهت ده کار کات. من دان به وه داده نیم که هه لام
 کردوه و تاوانبار کردنم و سزادانم، له پرو ئینسافه. من یه ک تاوانبارم.» عیسا
 مهسیح هات تا تاوانبارانی وه ک ئیوه رزگار بکات.

کتیپی پیروز بهردهوام ئاگادارمان ده کاته وه که پیش هاتنی عیسا چهنده داماو
 بووین.

«کاتیک هیشتا لاواز بووین، مهسیح له کاتی دیاریکراودا له پیناو گونا هباران
 مرد. له بهر ئه وهی به ده گمه ن که سیک له پیناوی مرۆفیکی راستودروست
 ده مریت، له وانیه له پیناوی مرۆفیکی باش که سیک بویریت بمریت. به لام
 خودا خوشه ویستی خوئی بو ده رخستین، به وهی مهسیح له پیناوی ئیمه دا مرد،
 کاتیک هیشتا گونا هبار بووین.» (رؤما ۵: ۶-۸)

هیندیک کهس هیچ به شیک لهو په یامه ی ئینجیل ناخویننه وه، چونکه ههست

به بانتری ده‌کهن. ئەوان وه‌ک فریسییه‌کان که ئەو کاته‌ی وه‌ستا و له‌ دلّی خۆیدا ئەم نوێژه‌ی کرد، ده‌لین: «خودایه سوپاست ده‌که‌م وه‌ک خه‌لکی دیکه نیم، که قۆلپ و خراپه‌کار و داوینپسن، وه‌ک ئەم باجگره‌ش نیم.» (لوقا ۱۸: ۹-۱۴) ئەگه‌ر ئیوه وه‌ک قۆلپریک له‌ هه‌له‌کانی خۆت تیگه‌یشتبن و نزا ده‌کهن، «خوا پرۆحم به‌ منی تاوانبار بکه.» ئەو کات شادمان ده‌بن که بزائن مه‌سیح گیانی خۆی قوربانی تاوانباران کرد.

پرزگار‌ه‌ر پرزگار ده‌کات:

ده‌ی ئیمه به‌ هۆی زاتیکی تاوانبار و نزم بوونه‌وه‌مان و کرده‌وه‌ چه‌په‌له‌کانی خۆمان، چه‌نده‌گه‌ندکار و به‌دره‌وشت بووین، ده‌توانین له‌ ئاست خوی بیگه‌رددا رابوه‌ستین و خوا وه‌رمان بگرت؟

عیسا جیگه‌ی ئیمه‌ی گرت: پرزگار‌کردن ده‌کری بییت، ته‌نیا به‌وه‌ هۆیه‌ی که عیسا مه‌سیح له‌ شوینیک به‌ نیوی جه‌لجه‌تا، تاوانه‌کانی ئیمه‌ی له‌ ئەستۆی خۆی گرت و به‌ مردن به‌ جیگه‌ی ئیمه، سزای تاوانه‌کانی ئیمه‌ی دا: «ئه‌وه‌ی گوناھی نه‌ده‌ناسی خودا له‌ پیناوی ئیمه‌ کردیه‌ گونا، تا‌کو به‌ یه‌ کبوون له‌گه‌ل ئەو ببن به‌ راستودروستی خودا.» (دووه‌م کۆرنسۆس ۵: ۲۱) ئەو جینشینی ئیمه‌ بوو.

عیسا مه‌سیح تاوانه‌کانی ئیمه‌ی له‌ ئەستۆی خۆی گرت و دادپه‌روه‌ری خۆی بو‌ ئیمه‌ نواند! هه‌ر وه‌ک تا‌کو ئیستا دیتوو‌مانه، تاوان هیچ کات بی‌سزا

نامینیتتهوه. بهلام عیسا مهسیح سزای تاوانهکانی ئیمه‌ی دیت تاکو بتوانین له‌و سزایه‌ی که شایانی ئه‌وین، پزگاریمان بی‌ت.

به پپی ئه‌وه‌ی که عیسا مهسیح له‌لای خوا و به شایه‌تی خوا، ئه‌وکاره‌ی له‌ ئاست ئیمه‌دا کرد، ئیمه ناتوانین بو پزگاربوونمان شانازی به‌سه‌ر خو‌مانه‌وه بکه‌ین. ئیمه شایانی ئه‌وه نه‌بووین؛ ئیمه کاریکمان بو ئه‌وه نه‌کردوو و ناتوانین خو‌مان پپی بکه‌ین.

پزگاربوون خه‌لاتی به‌ به‌لاش و سوودبه‌خشی خوایه: له‌ ئه‌فه‌سو‌سیاندا ئاگادار ده‌کرئینه‌وه که «له‌به‌ر ئه‌وه‌ی به‌ نیعمه‌ت پزگارتان بوو له‌ پریگه‌ی باوه‌په‌وه، ئه‌مه‌ش له‌ خو‌تانه‌وه نییه، به‌لکو دیاری خودایه.» (ئه‌فه‌سو‌س ۲: ۸) ئه‌و حوکمه له‌گه‌ل بو‌چوونیک که زوری‌ک پروایان پپی‌ه‌تی، دژایه‌تی هه‌یه. ئه‌وان ده‌لین پزگاربوون شتی‌که ده‌بی له‌ پریگه‌ی خواستی خو‌مان و برپاری دروست و تی‌کو‌شانی خو‌مان، به‌ده‌ست بینین.

«به‌ کردار نییه، تاکو که‌س شانازی نه‌کات.» (ئه‌فه‌سو‌س ۲: ۹) شتی‌ک بو شانازی کردن نییه. هیچ شتی‌ک نییه که ئیمه بتوانین شانازی پپوه بکه‌ین و یا جی متمانه‌یی لی به‌ده‌ست بینین. پزگار بوون خه‌لاتی خوایه.

و له‌ رووی ئه‌وه‌ی که پزگاربوون له‌سه‌ر بنه‌مای کاریکی بی‌که‌م و کاست و ته‌واوی عیسا مه‌سیحه، ئیمه ناتوانین شتی‌ک به‌وه زیاد بکه‌ین و یا لی‌ی که‌م که‌ینه‌وه. چونکه پزگار بوون له‌ رووی هه‌وله‌ لاوازه‌کانی ئیمه نییه، به‌لکو

لهسه ر کاری کاریگه ر و بههیزی کوپری خوا پایه دار و راوه ستاوه.

کتیپی پیروژ له دووهه می تیموساوس ۱: ۹ ده لیت: «خودا رزگاری کردین و به بانگه وازیکی پیروژ بانگی کردین، نه ک به گویره ی کردارمان، به لکو به گویره ی خواست و نیعمه تی خوئی که پیش دهستیکی زه مانه به هوئی عیسیای مه سیحه وه پیمان دراوه.» (تیموساوس ۱: ۹) رزگار بوونی ئیمه به هه لکه وته نییه، به لکو له روو گه لاله ی ته واو و بی عه یی خواهیه که ئه و ته نانه ت پیش ئافراندن و سه ره تای ئه و جیهانه ش، بوئی ره چاو کرد بووین.

که واته عیسا مه سیح پیغه مبه ری بی عه یی خوا بوو و که م و کورتیه کی نه بوو. له ودا هیچ لاوازی و تاوانیک نییه. ئه و ژیانیکی ته واوی به سه ر زه ویدا هه بوو و پاشان له سه ر خاچ گیانی خوئی کرده قوربانی. به هوئی مردنی جینشینی ئه و له سه ر خاچ، رزگار بوون بو تاوانبارانی له سنورده رچوو دابین بوو.

ئەو پرسیارە شیاوانەى که جیى پرسین؟

لەوانەیه لە خۆمان بپرسین: «چۆن بزنام که من لە بەرامبەر خوای دادپەرورە دام؟ چۆن بزنام که عیسا بە نوینەرایەتى لە من چۆ سەر خاچ و گیانی بەخت کرد و شوینی منى گرت؟»

ئایا خۆت بە تاوانبار دەزانی؟ ئەگەر بەدوای ئەو دنیایەدا دەگەرێی، لە ئێوه دەپرسم، ئایا خۆت بە تاوانبار دەبینی؟ لە پرووی ئەوهی که عیسا مەسیح بوو رزگاری تاوانباران بوو که هات، ئەوه پرسیاریکی گرینگە. ئایا دەزانی که تاوانباری؟

ئایا تۆبەت کردووه؟ پولس رەسوول، فەلسەفەبافانی بی دینی سەر دەمی خۆی بەم چەشنە ئاگادار دە کردووه. «لە سەر دەمانى نەزانیدا خودا چاوپۆشی کردووه، بەلام ئیستا فرمان دەدات بۆ هەموو کەسێک و لە هەموو شوینییک که تۆبە بکەن.» (کردار ۱۷: ۳۰) خودا بە تەواوی خەلک لە تەواوی جیهاندا فرمان دەدات که تۆبە بکەن. ئایا لە تاوانە کانتان تۆبەتان کردووه؟

تۆبە بە چ مانایە که؟ تۆبە واتە بیرت بگۆرێ، چونکه ئیمە هاوڕا لەگەڵ خودا دەبین و خۆمان مەحکوم بە حەق دەزانین. تۆبە بە مانای گورینی پریگایە، چونکه ئیمە ئیتر نامانەهویت خوای بیگەرد، چاکەخواز و دلۆفان لە خۆمان بپەرەنجین.

تۆبەى راستەقینە لە ئایەتەکانى سەرەتایى یە کهمى سالۆنیکیدا ئاماژەى پى کراوه. پولس دیتی که ئینجیل بە تەواوی هیزی چۆناو ژیاى که سانیک که:

«چون له بته ره سستییه وه گه راونه ته وه بولای خودا، تا کو خودای زیندوو و راست بپهستن.» (سالونیکى ۱: ۹). نه وه واتای تۆبه یه. گه رانه وه له گوناح به مه به سستی په رستش و په زامه ندى خودای تاقانه ی راسته قینه. ئایا تۆبه تان کردوه؟

ئایا پرواتان هه یه؟ ئایا پرواتان به خوی عیسا مه سیح هه یه؟ عیسا مه سیح به که سانیک که ئیمانی پی ده هیئن، دلنیا یان ده کاته وه که: «خواستی باو کم نه مه یه: هه رکه سیک ته ماشای کوره که بکات و باوه ری پی بهینیت، ژیانى هاتا هاتای ده بیت، منیش له رۆژی دوا ییدا زیندوو ی ده که مه وه.» (یوحه ننا ۶: ۴۰) نه وه له ئایه تی ۴۷ دا ده لیت: «راستی راستیان پی ده لیم: نه وه ی باوه ری بهینیت ژیانى هه تاهه تایی هه یه.»

نه وانه که لامی عیسا مه سیحه. که سیک که پروای به عیسا مه سیح هه بیت، نه وه ژیانى هه تاهه تایی هه یه. نه وه نیشانه و شایه تی گه وره یی خوا یه که مرؤف به و ده رهنجامه ده گات که رزگاری له هیچ شتیک دا نییه، جگه له عیسا مه سیح نه بی.

«نه وه ی باوه ری به کوره که ی بهینیت، ژیانى هه تاهه تایی هه یه. به لام نه وه ی گوپرایه لی کوره که نییه ژیان نابینیت، به لکو تو وره یی خودای له سه ر ده مینیت.» (یوحه ننا ۳: ۳۶)

ئایا به رپرچ ده دریته وه؟ من دلنیا م که که سانیک هه ن که نه وه دقه ده خویننه وه و هیشتا سه باره ت به رزگار بوونیا ن له گومان و ترس دان. ئیستا که له به رامبه ر

خوادا له ههله کانی خوټ تیگه یشتووی، له وانه یه بوټان پرسیار بیټ که ټایا تۆبه که تان راسته قینه یه یا ټایا ئیمان تان راست و بڼه رته یه؟

«ټایا دلّی من به راستی شکاوه؟ ټایا بهو شیوه ی که پیوسته تۆبه م کردووه؟ ټایا ئیمانم به راده ی پیوست به هیزه؟ ټایا به راستی عیسا مه سیحم خوټش ده ویت؟» ئەوانه کوومه له پرسیار یکن که زور یکن له خه لک ته نانه ت دوا ی ئەوه ی به شه هید بوونی عیسا مه سیحش ئیمان یان هینا، ئەوه له خو یانی ده پرسن.

به لام رزگار که ری ئیمه عیسا مه سیح، راستیه کی پر خیری بو مان ئاشکر ا کرد:

«هه ر که سیکن باو کم ده داته من دیته لام، ئەوهش بیته لام، هه ر گیز ده ری ناکه م.» (یوحه ننا ٦: ٣٧) ئیوه ده لّین که: «من له خو م دلّیا نیم.» هه لّبه ت نابیی دلّیا بن. ده لّین: «من دلّه خورته ی لاوازییه کانی خو م.» پیوسته لاوازی بی. ده لّیی: «من ده ترسم، چونکه من تاوانبار یکی گه وره م.» به لّی تاوانبار ی.

به لام هه واله خو شه که ئەوه یه که هه ر که س بگه ریته وه لای مه سیح، ئەوه هیچ کات به رپرچ نادریته وه و رهد ناکریته وه. عیسا مه سیح به که سانیک که ده چن بو لای ئەو، هیچ کات پرووی لّی وهر نه گپراون و هیچ کاتیش ئەو کاره ی ناکات.

«هو ئه ی هه موو تینوو ه کان، وهرن بو ټاو، ئەوانه ش که پاره یان نییه، وهرن، بکرن و بخو ټن! وهرن ئیوه پاره مه دن، به بی نرخ شه راب و شیر بکرن.» (ئیشایا ١: ٥٥) که سان ی هه ژار، نه دار، داماو و بی نرخ هه ن که بو لای ئەو

بانگه‌یشت کراون تا کوو شتانیکی تازه بکرن. ئیوه ده‌لین: «من هیچ شتیکم نییه.» که واته ده‌بی بۆ ئەو بازاره بیین.

ئەوه هه‌والیکی خۆشی ئینجیله: پزگار بوون له لایه‌ن خیرده‌ری به‌توانا و بی‌به‌رامبه‌ری خوا، به‌تاوانبارانی داماو و لیکه‌وتوو پیشکەش کراوه.

له مه‌تا ۲۸: ۱۱ عیسا مه‌سیح دنیامان ده‌کاته‌وه که: «وهرن بۆ لام ئەه‌ی هه‌موو ماندوووان و بارگرانه‌کان، من ده‌تانحه‌سینمه‌وه.» (مه‌تا ۲۸: ۱۱) ئەگه‌ر دلتان تونده، ئەگه‌ر باریکی گراتان هه‌لگرتوو و له ژیریدا چه‌ماونه‌ته‌وه، ئەگه‌ر پیوستیتان به‌یارمه‌تییه، ئەوه عیسا مه‌سیح هیچ کات له‌که‌سیکی که‌ پرووی تیپکات، پرووی لی‌وه‌رناگیریت.

ته‌نانه‌ت ئەگه‌ر چوونه‌ته‌ لای ئەو، ده‌بی بزانی له‌ راستیدا ئەوه که ئیوه‌ی بۆ لای خۆی راکیشاوه. ده‌بی بۆ پزگاری خۆتان، به‌شکو‌مه‌ندانه مه‌دح و ستایشی بکه‌ن. «ته‌نیا به‌ دلۆفانی بی‌وینه‌ی تۆیه ئەه‌ی خوایه که من خۆم تاوانبار دیته‌وه و به‌ هۆی ئیمان، عیسا مه‌سیحت وه‌ک پزگار که‌ر قه‌بوول کرد.»

ئەوه با‌شایه‌تمانی ئیوه‌ بی‌ت و ئەوه‌ بپروای ئیوه‌ بی‌ت. ئەه‌نگیزه‌ی ئیوه‌ له‌ خزمه‌ت به‌ پزگار که‌ری به‌توانای خۆی که‌ ئیوه‌ له‌ تاوانه‌کانتان ئازاد بکات، هه‌ر ئەوه‌ بی‌ت.